

»Hvorledes mener De?«

»Behøver jeg virkelig at forklare mig nærmere? Peter Andreas er udgaaet fra et kristeligt Hjem. Han veed, at for hans Forældre som for hans Søskende er Kristendommen den enebestemmende Livsmagt, og at de ikke anerkender nogen Lykke, hvor glimrende den end i verdslige Øjne kan tage sig ud, naar den ikke hviler paa den kristne Tro.«

Jakobe bøjede Hovedet og bed sig i Underlæben, saa det smertede. Bag alle Eberhardts Talemaader hørte hun tydeligt det samme Haansord, der nylig havde lydt for hende ude paa Gangen, og som hele hendes Liv havde forfulgt hende: Jødetøs!

Hun havde helst rejst sig med det samme for at vise ham sin Foragt. Men Trangen til at høre mere om Per var for stærk, — og hun beherskede sig.

»At Deres Broder ikke deler sin Familjes Syn paa det religiøse, har jeg vidst,« sagde hun. »Men jeg tilstaar . . . det dømmer ham i mine Øjne ikke.«

»Jeg kan tænke det.«

»Jeg mener, at dersom Per ikke paa anden Maade har forbrudt sig mod sit Hjem, synes han mig at kunne undskyldes. At han har faaet et andet Syn paa Kristendommen, kan dog forklares uden netop at forudsætte ond Vilje; og at han aabent bekender det istedenfor at hykle — hvad sikkert i mange Tilfælde kunde have været ham